

I

De Pandemonium Club

‘Is dit een grap?’ zei de uitsmijter. Hij vouwde zijn armen voor zijn enorme borstkas. Hij staarde naar de jongen in het rode trainingsjack en schudde zijn geschoren hoofd. ‘Je mag dat ding niet mee naar binnen nemen.’

De stuk of vijftig tieners die in de rij stonden om de Pandemonium Club binnen te komen, leunden naar voren om het gesprek af te luisteren. Het duurde altijd lang voordat je naar binnen mocht, vooral op zondag, en er gebeurde niets interessants in de rij. De uitsmijters waren streng en als er ook maar iemand stennis begon te schoppen, grepen ze gelijk in. De Pandemonium Club was een club voor alle leeftijden. De vijftienjarige Clary Fray stond in de rij met haar beste vriend Simon en leunde net als alle anderen naar voren, hopen op een beetje actie.

‘Ah, kom op.’ De jongen hield het ding boven zijn hoofd. Het zag eruit als een houten balk met een punt aan het einde. ‘Het is onderdeel van mijn kostuum.’

De uitsmijter trok een wenkbrauw op. ‘Welk kostuum?’

De jongen grinnikte. Hij zag er normaal uit voor de Pandemonium Club, vond Clary. Hij had felblauw geverfd haar dat recht overeind stond in plukken rond zijn hoofd, net als de tentakels van een octopus. Maar hij had geen tatoeages op zijn gezicht of grote metalen staven door zijn oren of lippen. ‘Ik ben een vampierjager.’ Hij duwde op het houten ding. Het boog net zo makkelijk als een grassprietje. ‘Het is nep. Schuimrubber. Zie je?’

De ogen van de jongen waren felgroen. Veel te fel, zag Clary. De kleur van antivries, van gras in de lente. Gekleurde contactlenzen, waarschijnlijk. De uitsmijter haalde zijn schouders op en was plotseling niet meer geïnteresseerd. 'Ja hoor. Loop maar door.'

De jongen glipte naar binnen, zo snel als een aal. Zijn verende tred en de manier waarop hij met zijn haar schudde als hij liep, bevielen Clary wel. Er was een woord voor dat haar moeder gebruikt zou hebben: zorgeloos.

'Je vindt hem leuk, niet?' zei Simon, enigszins teleurgesteld.

Clary porde haar elleboog in zijn ribben, maar gaf geen antwoord.

Binnen draaiden de rookmachines op volle toeren. Gekleurde lichten sprongen over de dansvloer, waardoor alles een bontgekleurd sprookjesland van blauw, gifgroen, felroze en goud werd.

De jongen in het rode jack streelde zijn lange, messcherpe zwaard. Een tevreden lachje verscheen op zijn gezicht. Het was zo gemakkelijk geweest. Een beetje betovering op het zwaard, zodat het er onschuldig uitzag. Nog een beetje betovering op zijn ogen en vanaf het moment dat de uitsmijter hem recht aankeek, was hij binnen. Natuurlijk was het waarschijnlijk ook wel gelukt zonder al die moeite, maar het was zo leuk. De aardse mensen waren zo gemakkelijk voor de gek te houden. Je kon het open en bloot doen en volop genieten van de nietszeggende blikken op hun schaaachtige gezichten.

Niet dat mensen niet nuttig waren. De groene ogen van de jongen bestudeerden de normalo's op de dansvloer, waar slanke ledematen gekleed in zijde en zwart leer verschenen en verdwenen in de draaiende rookkolommen. Meisjes schudden hun lange haren, jongens wiegden hun in leer gehulde heupen en ontblote stukken huid glinsterden van het zweet. De levendigheid dróóp letterlijk van ze af. Golven van energie, die hem

vulden met een dronken duizeligheid. Zijn lippen krulden omhoog. Ze wisten niet hoe goed ze het hadden. Ze wisten niet hoe het was om je leven bij elkaar te schrapen in een dode wereld, waar de zon zwakjes in de lucht hing als een opgebrand stuk lava. Hun levens brandden zo helder als de vlam van een kaars. En ze waren net zo gemakkelijk uit te doven.

Hij sloot zijn hand stevig om het zwaard dat hij droeg. Net toen hij de dansvloer op wilde lopen, zag hij dat een meisje zich losrukte uit de dansende menigte en naar hem toe liep. Hij staarde haar aan. Ze was mooi, voor een mens. Lang inktzwart haar, zwarte ogen. Een witte jurk die helemaal tot aan de vloer kwam, van het soort dat vrouwen droegen toen deze wereld nog jonger was. Wijd uitlopende mouwen van kant om haar dunne armen. Om haar nek een dikke zilveren ketting, waar een donkerrode hanger zo groot als een babyvuist aan hing. Hij hoefde zijn ogen alleen maar samen te knijpen om te zien dat de hanger echt was. Echt en waardevol. Het water liep hem in de mond toen ze dichterbij kwam. Golven levenskrachtige energie sijpelden uit haar, als bloed uit een open wond. Ze glimlachte terwijl ze hem voorbijliep, hem lonkend met haar blik. Hij draaide zich om en volgde haar. Hij proefde het spookachtige gesis van haar dood al op zijn lippen.

Het was altijd makkelijk. Hij kon al voelen hoe de kracht van haar verdampende leven als vuur door zijn aderen zou stromen. Mensen waren zo stom. Ze hadden zoiets kostbaars en het lukte hun amper om het te bewaken. Ze vergooiden hun leven voor geld, pakjes poeder of de charmante glimlach van een vreemdeling. Het meisje leek wel een geestverschijning in de gekleurde rook. Ze was nu bij de muur en draaide zich om. Ze pakte de stroken van haar rok bij elkaar en tilde ze op, ondertussen naar hem lachend. Onder haar rok droeg ze dijhoge laarzen.

Hij slenterde naar haar toe, zijn huid tintelde van haar aanwezigheid. Van dichtbij was ze niet zo volmaakt. Hij kon de

uitgelopen mascara onder haar ogen zien, het zweet dat haar haar aan haar nek plakte. Hij kon haar sterfelijkheid ruiken. De zoete, rotte geur van bederf. Ik heb je, dacht hij.

Een koele glimlach verscheen om haar lippen. Ze schoof opzij en nu zag hij dat ze tegen een gesloten deur leunde. VERBODEN TOEGANG – MAGAZIJN stond er met rode verf op gekrabbeld. Ze pakte de deurknop achter zich vast, draaide hem om en glipte naar binnen. Hij ving een glimp op van op elkaar gestapelde dozen en in de knoop geraakte snoeren. Een magazijn. Hij keek vluchtig achterom. Er keek niemand. Wat een geluk dat ze een beetje privacy wilde.

Hij ging achter haar aan de ruimte binnen. Hij zag niet dat hij werd gevolgd.

‘Zo,’ zei Simon, ‘goede muziek, hè?’

Clary antwoordde niet. Ze waren aan het dansen, of wat ervoor doorging. Veel heen-en-weergeschommel met af en toe een duik naar de grond, alsof een van hen een contactlens was verloren. Ze stonden tussen een groep tienerjongens in metalen korsetten en een jong Aziatisch stelletje dat heftig aan het zoenen was, hun gekleurde extensions in elkaar gedraaid als klimop. Een jongen met een lippiercing en een teddybeer als rugzak deelde gratis tabletjes kruiden-xtc uit. Zijn wijde nylon broek wapperde om zijn benen door de windmachine. Clary lette niet zoveel op haar directe omgeving. Haar blik volgde de jongen met het blauwe haar die zichzelf de club in had gepraat. Hij liep door de menigte alsof hij naar iets op zoek was. De manier waarop hij zich bewoog, deed haar aan iets denken...

‘Ik vermaak me prima,’ ging Simon verder. Daar geloofde ze niets van. Zoals altijd was Simon, met zijn spijkerbroek en oude T-shirt waar MADE IN BROOKLYN op stond, een opvallende verschijning in de club. Zijn frisgewassen haar was donkerbruin in plaats van groen of roze en zijn bril stond een beetje scheef op het puntje van zijn neus. Hij zag er niet uit alsof hij nadacht

over de macht van het kwaad. Meer alsof hij onderweg was naar de schaakclub.

‘Mmm.’ Clary wist maar al te goed dat hij alleen met haar naar de Pandemonium Club ging, omdat zij het leuk vond. Hij vond het saai. Ze wist zelf niet eens precies wat ze er leuk aan vond. De kleding, de dromerige muziek, het leven van iemand anders, niet haar eigen saaie leven. Maar ze durfde nooit met iemand anders dan Simon te praten.

De jongen met het blauwe haar liep van de dansvloer af. Hij zag er een beetje verloren uit, alsof hij niet had gevonden wat hij zocht. Clary vroeg zich af wat er zou gebeuren als ze naar hem toe zou gaan en zich voor zou stellen. Misschien kon ze aanbieden om hem rond te leiden. Waarschijnlijk zou hij haar alleen maar aanstaren. Maar misschien was hij ook verlegen. Misschien zou hij dankbaar en blij zijn en dat niet proberen te laten zien, zoals jongens dat altijd deden, maar ze zou het wel weten. Misschien...

De jongen met het blauwe haar versnelde zijn pas plotseling, alsof hij wakker werd geschud, als een jachthond die zijn prooi in zicht krijgt. Clary volgde zijn blik en zag het meisje met de witte jurk.

Ach, nou ja, dacht Clary. Ze probeerde zich niet als een leeggelopen feestballon te voelen. Dat was het dan. Het meisje was prachtig. Zo’n type meisje dat Clary graag zou tekenen. Lang en slank, met een enorme bos glanzend zwart haar. Zelfs vanaf deze afstand kon Clary de rode hanger om haar nek zien. In het knipperende discolicht leek het wel een kloppend hart.

‘Ik vind,’ ging Simon verder, ‘dat dj Bat vanavond uitzonderlijk goed draait. Vind je ook niet?’

Clary rolde met haar ogen en gaf geen antwoord. Simon had een hekel aan trance. Haar aandacht ging naar het meisje met de witte jurk. Door het donker, de rook en de nepmist leek haar jurk wel licht te geven. Geen wonder dat de jongen met het blauwe haar haar volgde alsof hij betoverd was. Hij leek zo

door haar in verwarring gebracht, dat hij niet zag wat er om hem heen gebeurde. Ook niet dat er twee donkere figuren recht achter hem liepen en hem volgden door de menigte.

Clary ging wat langzamer dansen en staaarde. Ze kon nog net zien dat de twee donkere figuren jongens waren. Ze waren lang en droegen zwarte kleren. Ze had niet precies kunnen zeggen hoe ze wist dat ze de andere jongen volgden, dat wist ze gewoon. Ze kon het zien aan hoe ze hem achternagingen, aan hoe ze op hun hoede waren en aan hun sluipende manier van lopen. Langzaam be kroop haar een bezorgd gevoel.

‘En ondertussen,’ voegde Simon eraan toe, ‘wilde ik je nog vertellen dat ik de laatste tijd vaak jurken draag. Ook heb ik een relatie met je moeder. Ik dacht dat je dat wel zou willen weten.’

Het meisje was nu bij de muur en opende een deur waar VERBODEN TOEGANG op stond. Ze wenkte de jongen met het blauwe haar en ze glipten allebei naar binnen. Het was niet alsof Clary nog nooit zoiets gezien had – een stelletje op zoek naar een donker hoekje van de club om te zoenen – maar daardoor leek het alleen maar vreemder dat ze werden gevolgd.

Ze ging op haar tenen staan om over de menigte heen te kijken. De twee jongens stonden nu ook bij de deur en het leek alsof ze aan het overleggen waren. Eentje was blond en de ander had donker haar. De blonde jongen stak zijn hand in zijn jas en haalde er iets langs en scherps uit, dat glinsterde onder de discolampen. Een mes. ‘Simon!’ schreeuwde Clary, terwijl ze zijn arm vastgreep.

‘Wat?’ Simon zag er geschrokken uit. ‘Ik heb niet echt een relatie met je moeder. Dat zei ik alleen om je aandacht te trekken. Niet dat je moeder niet aantrekkelijk is. Voor haar leeftijd dan.’

‘Zie je die jongens?’ Ze wees opgewonden in de richting van de deur en sloeg bijna een mollig donker meisje in haar gezicht. Het meisje gaf haar een vuile blik. ‘Sorry, sorry!’ Clary draaide zich weer naar Simon. ‘Zie je die twee jongens daar? Bij die deur?’

Simon kneep zijn ogen samen en haalde zijn schouders op. 'Ik zie niets.'

'Het zijn er twee. Ze volgden die jongen met het blauwe haar...'

'Die jongen die jij leuk vond?'

'Ja, maar daar gaat het niet om. Die blonde jongen heeft een mes.'

'Weet je dat zeker?' Simon staaarde nog een keer naar de deur en schudde zijn hoofd. 'Ik zie nog steeds niemand.'

'Ik weet het zeker.'

Simon trok zijn schouders naar achteren en werd ineens serieus. 'Ik haal een uitsmijter. Jij blijft hier.' Hij liep met grote passen weg en werkte zich door de menigte.

Clary draaide zich weer naar de deur en zag nog net hoe de blonde jongen en zijn vriend door de VERBODEN TOEGANG-deur glipten. Ze keek om zich heen. Simon was nog niet eens van de dansvloer af en het schoot niet echt op. Zelfs als ze nu schreeuwde, zou niemand haar horen en tegen de tijd dat Simon weer terug zou zijn, was er misschien al iets vreselijks gebeurd. Clary beet hard op haar onderlip en begon zich door de menigte te wringen.

'Hoe heet je?'

Ze draaide zich om en lachte. Het magazijn had hoge, smerige ramen met tralies, waar een zwak licht door naar binnen scheen. De vloer lag bezaaid met elektriciteitskabels, gebroken discoballen en gebruikte verblikken.

'Isabelle.'

'Wat een mooie naam.' Hij liep naar haar toe en stapte voorzichtig over de kabels, voor het geval dat ze misschien aangesloten waren. In dit zwakke licht leek ze bijna doorzichtig, gebleekt, gehuld in wit als een engel. Hij zou haar maar wat graag laten vallen... 'Ik heb je hier nog nooit gezien.'

'Vraag je me nu of ik hier vaker kom?' Ze giechelde en be-

dekte haar mond met haar hand. Ze had een soort armband om haar pols, net onder de mouw van haar jurk. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat het helemaal geen armband was, maar een patroon van inkt op haar huid, een massa kronkelende lijnen.

Hij verstijfde. 'Jij...'

Hij maakte zijn zin niet af. Ze bewoog sneller dan het licht en sloeg hem met open hand op zijn borst. Het was zo'n harde klap dat hij naar adem happend op de grond gevallen zou zijn als hij een mens was geweest. Hij wankelde iets naar achteren en zag dat ze nu iets in haar hand had. Het was een kronkelende zweep, die glinsterde als goud toen ze hem naar beneden sloeg. De zweep krulde zichzelf om zijn enkels en trok hem los van de grond. Hij viel hard neer en probeerde zich los te wringen uit het gehate metaal dat diep in zijn huid beet. Ze lachte en stond gebogen over hem heen. Hij had het moeten weten, dacht hij terwijl hij duizelig werd. Een menselijk meisje zou nooit zo'n jurk dragen als die van Isabelle. Ze droeg hem om haar huid te bedekken, haar gehele huid.

Isabelle trok hard aan de zweep om hem goed vast te zetten. Haar lach glinsterde als vergiftigd water. 'Hij is van jullie, jongens.'

Achter hem klonk een lage lach en nu voelde hij handen op zijn lichaam. Iemand trok hem recht overeind en gooide hem tegen een van de betonnen pilaren. Hij kon de vochtige steen tegen zijn rug voelen. Zijn handen werden achter hem getrokken en zijn polsen werden vastgebonden met ijzerdraad. Terwijl hij zich los probeerde te wringen, kwam er van achter de pilaar een andere jongen tevoorschijn. Net zo jong als Isabelle en net zo knap. Zijn ogen waren oranjegeel van kleur en glinsterden alsof ze van amber waren. 'Zo,' zei de jongen. 'Zijn julie met meer of ben je alleen?'

De jongen met het blauwe haar voelde bloed onder het strakke metaal omhoogkomen, waardoor zijn polsen glibberig werden. 'Meer van wat?'

‘Kom op, zeg.’ De jongen met de amberkleurige ogen deed zijn handen omhoog. Zijn donkere mouwen gleden naar beneden en onthulden de runen van inkt die over zijn polsen en handen liepen. ‘Je weet wel wat ik ben.’

Achter in zijn schedel begon het tweede stel tanden van de vastgebonden jongen te knarsen.

‘*Schaduwjager*,’ siste hij.

De andere jongen lachte breeduit. ‘Goed geraden,’ zei hij.

Clary duwde de deur van het magazijn open en stapte naar binnen. Even dacht ze dat de ruimte verlaten was. De enige ramen zaten hoog bij het plafond en hadden tralies. Ze lieten verre straatgeluiden door: toeterende auto’s en piepende remmen. De ruimte rook naar oude verf en er lag een dikke laag stof met verse voetstappen op de grond.

Er is hier niemand, realiseerde ze zich terwijl ze verschrikt om zich heen keek. Het was koud in het magazijn, ondanks de augustushitte buiten. Haar rug was koud van het zweet. Ze deed een stap naar voren en kwam met haar voeten vast te zitten in de elektriciteitskabels. Terwijl ze vooroverboog om haar schoen uit de kabels los te maken, hoorde ze ineens stemmen. De lach van een meisje, het scherpe antwoord van een jongen. Toen ze weer rechtop ging staan, zag ze hen.

Het was alsof ze tussen twee keer knippen met haar ogen tevoorschijn waren gekomen. Het meisje in de lange witte jurk was er. Haar zwarte haar hing op haar rug als vochtig zeewier. De twee jongens hoorden bij haar, de lange jongen met zwart haar en de kleinere blonde jongen, met haar dat glom als koper in het zwakke licht dat door de hoge ramen scheen. De blonde jongen stond met zijn handen in zijn zakken tegenover de punkjongen met het blauwe haar, die aan een pilaar vastgebonden stond met iets wat eruitzag als ijzerdraad. Zijn handen waren achter zijn rug vastgebonden en zijn benen zaten bij de enkels aan elkaar vast. Zijn gezicht stond strak van pijn en angst.

Clary's hart ging als een razende tekeer. Ze dook achter de dichtstbijzijnde betonnen pilaar en gluurde er voorzichtig omheen. Ze zag hoe de blonde jongen heen en weer liep, met zijn armen over elkaar. 'Zo,' zei hij. 'Je hebt me nog steeds niet verteld of er hier vanavond meer van jouw soort zijn.'

Jouw soort? Clary vroeg zich af wat hij bedoelde. Misschien zat ze midden in een of andere oorlog tussen twee straatbenden.

'Ik weet niet wat je bedoelt.' De stem van de jongen met het blauwe haar was gepijnigd, maar koppig.

'Hij bedoelt andere demonen,' zei de jongen met het donkere haar, die nu voor het eerst sprak. 'Je weet wat een demon is, of niet?'

De vastgebonden jongen draaide zijn hoofd weg. Er gebeurde iets in zijn mond.

'Demonen,' zei de blonde jongen op een overdreven schoolmeesterstoontje en met zijn vinger in de lucht. 'In religies ook wel bekend als inwoners van de hel. De slaven van Satan. Maar hier, in het belang van de Kloof, bedoelen we een kwaadwillige geest wiens afkomst buiten onze thuisdimensie ligt...'

'Zo is het wel weer genoeg, Jace,' zei het meisje.

'Isabelle heeft gelijk,' was de lange jongen het met haar eens. 'Niemand heeft hier behoefte aan een geschiedenislesje... of een demonenlesje.'

Ze zijn gek, dacht Clary. Letterlijk gek.

Jace gooide zijn hoofd in zijn nek en lachte. Er was iets ontzettend krachtigs aan dit gebaar. Het deed Clary denken aan een documentaire over leeuwen die ze een keer had gezien op Discovery Channel. Het leek op de manier waarop de grote katten hun kop in de lucht staken om hun prooi te ruiken. 'Isabelle en Alec vinden dat ik te veel praat,' zei hij op vertrouwelijke toon. 'Vind jij dat ik te veel praat?'

De jongen met het blauwe haar gaf geen antwoord. Zijn kaken gingen nog steeds heen en weer. 'Ik kan jullie informatie geven,' zei hij. 'Ik weet waar Valentijn is.'